

น้ำลง

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะเพื่อเป็นการเบิกหัวใจของตนให้แจ่มขึ้น ชื่น แจ่มแจ้งใน
 สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจดวงนี้ไง ถ้าหัวใจดวงนี้มันฟัง
 ธรรม สัจธรรมอันนั้นไฉน

จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง

ใจดวงที่มีสะอาดบริสุทธิ์ ใจดวงที่เป็นธรรมมันไม่มีเลศนัย ใจที่มันเป็นธรรม

ปากพูดธรรมะมันเป็นลมปาก แต่หัวใจมันบิดเบี้ยวเพราะหัวใจมันไม่เป็นธรรม

ถ้าหัวใจเป็นธรรม หัวใจเป็นธรรมนะ จะแสดงอย่างไร จะพลิกแพลงอย่างไรมันก็เป็น
 ธรรมวันยังค่ำเพราะตัวมันเป็นธรรม มันจะเป็นกิเลสไปไม่ได้

แต่ถ้าใจมันมีกิเลสอยู่เต็มหัวใจ แสดงธรรมอย่างไรมันก็เป็นกิเลส เพราะปากมันเป็น
 ลมปากแสดงธรรม แต่หัวใจมันเป็นกิเลส

ฉะนั้น เราฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความ
 จริงใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมไฉน พระสาวกสาวกะที่ได้ยินได้ฟังจะสูง
 จะต่ำชั้นกันไฉน ใครมีอำนาจมากน้อยขนาดไหน

ถ้ามีอำนาจวาสนา วัวปากคอกๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมเป็นพระ
 อรหันต์ทันทีเลย ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเหมือนกัน ท่านเป็นสัจจะเป็น
 ความจริง มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจดวงนั้น เป็นปัดจัตตัง เป็นสันติภูมิจิโก

ถ้าเป็นปัจเจกจัดตั้ง เป็นสันติปฏิวัติ วงกรรมฐาน วงกรรมฐานเขาเรียกภาวนาเป็น เวลาภาวนาเป็น มันไว้วางใจได้ พาดกระสวย เป็นพระอรหันต์ไปอนาคตแน่นอน

แต่ถ้ามันยังไม่เป็นธรรมๆ มันพลิกมันแพลง มันปลิ้นมันปล้อน มันหลอกมันลวง แล้วหลอกลวงใคร หลอกลวงใจที่มันครอบครองอยู่นั่นไง มันจะเป็นใครละ จะเป็นนาย ข. นาย ง. ต่างๆ มันเป็นใครก็แล้วแต่ ถ้ามันอยู่ใต้อำนาจของกิเลสก็กิเลสวันยังค่ำ แก่นที่เหนียวแน่นของกิเลส แก่นของมัน แก่นกิเลสที่มันครอบครองหัวใจของสัตว์โลก แล้วมันเป็นนามธรรม

คูสิ คนเจ็บไข้ได้ป่วยไปโรงพยาบาลหาหมอ เป็นโรคอะไร

แล้วนักปฏิบัติเป็นโรคอะไร แล้วเป็นอะไร

ก็เป็นกิเลสไง แต่กิเลสมันพลิกมันแพลง มันพลิกแพลงของมัน เห็นไหม สิ่งที่ว่าบังเงาๆ ธรรมะเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ไง คนเจ็บไข้ได้ป่วยไม่รักษามันก็หายได้ เป็นหวัดเป็นไอ เจ็บไข้ได้ป่วยเดี๋ยวมันก็หายเอง เวลาหายเองก็ อืม! หายจากโรคภัยไข้เจ็บไง

นี่ก็เหมือนกัน มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน กิเลสมันปล่อยมือหน่อยนะ มันก็พอนไปได้ไง สิ่งนั้นนะมันเป็นอะไร

เจ็บไข้ได้ป่วยไม่รักษามันก็หายได้ เวลาเป็นมะเร็งอย่างนี้ เป็นโรคภัยไข้เจ็บที่รุนแรงไม่รักษา ตายอย่างเดียว

กิเลสมันครอบครองหัวใจของสัตว์โลก มันไม่ปล่อยใครรอดมือมันไปหรอก เป็นไปไม่ได้ ทำเฉลๆ ทำลึ้มๆ แล้วสำเร็จเป็นพระอรหันต์มันไม่มีหรอก นี่ไง ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา มันจะเป็นพระอรหันต์ไปได้อย่างไร นี่ไง มันก็อยู่ใต้อำนาจของกิเลสทั้งนั้นแหละ แต่กิเลสประเภทใดละ

หยาบๆ ขึ้นมาก็เห็น ความโมโหโกรธามันเป็นกิเลส เวลามันหงอยเหงา มันเจออย่างนั้นนะ ใช้อย่างนั้นมันเป็นอะไร

กิเลส อุปกิเลสนะ อุปกิเลส ๑๖ ความว่างกิเลส สว่างใสกิเลส กิเลสทั้งนั้นนะ มีอะไรไม่เป็นกิเลสบ้าง แต่ทำลึ้มมันเง ทำล้าอางเง มันจะเป็นธรรมไปตรงไหน

ฝึกหัดปฏิบัติเข้า เวลาฝึกหัดปฏิบัติเข้า ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติมานะ เวลามันทุกขมันยากขนาดไหนก็รู้ พ่อแม่ที่คุ้มครองดูแลลูกของตน พ่อแม่คุ้มครองดูแลตราครำมาขนาดไหนทำไมพ่อแม่ไม่รู้ ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติมาทำไมท่านไม่รู้

เพราะท่านรู้และท่านมีอำนาจด้วย มีวาสนาด้วย ท่านถึงพลิกแพลง ท่านถึงหาหนทาง ท่านถึงกำจัดกิเลสในใจท่านเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา มันล้้มลูกคลุกคลานขนาดไหน มันเผชิญหน้ากิเลสขนาดไหน มันต้องเผชิญกับมัน แล้วต่อสู้กับมันขนาดไหน ปัดจัดตั้ง สันติปฏิญญาโกชนะตนเอง ชนะอารมณ์ความรู้สึก ชนะความลุ่มหลงในใจ

ใจที่มันลุ่มหลงไปมันไม่รู้เหนือรู้ใต้ แล้วใครจะเตือนมันได้ แม้แต่ครูบาอาจารย์ เวลาท่านปฏิบัติของท่าน ถ้าท่านมีธรรมจริงนะ มันสังเวช มันเห็นแล้วมันสังเวช มันสังเวช เป็นเพราะอะไร

เพราะก็เคยเจอมาก่อน เราเคยเจอสภาพนั้นมา แต่ด้วยวาสนานะ ถึงมันจะปลั่งเปลอไปบ้าง มันก็ตั้งสติขึ้นมาได้ ถ้ามันปลั่งเปลอไป มันตั้งสติไม่ได้ ก็ดูเอา พาลชล ประชาธิปไตย เสมอภาค เสมอภาคเพราะมีได้ประโยชน์นี้ มีเสียผลประโยชน์ มีจะยอมเสมอภาคใหม่ เสมอภาคประชาธิปไตย เพราะโอกาสของมัน

แต่ถ้าเป็นธรรมละ เขาสังเวช เราจะขาดทุน เราจะเข้าเนื้อ ถ้าเพื่อความเป็นสุขของคนอื่นสบาย ได้ พร้อมเสมอ ไม่เอารัดเอาเปรียบใคร แม้จะเสียเปรียบก็เสียเปรียบเพื่อเป็นธรรม เป็นอะไรไป เสียเปรียบเพื่อผลประโยชน์ จะเป็นไรไป เสียเปรียบเพื่อความสงบสุข จะเป็นไรไป มันดีทั้งนั้นนะ ถ้าใจมันเป็นธรรม มันจะประชาธิปไตยตรงไหน ถ้าใจมันเป็นธรรม

เราฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจดวงนี้

เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติไป คนที่มีอำนาจวาสนานะ เวลาศรัทธาความเชื่อมั่นเหลือล้นไป พระที่ปฏิบัติใหม่ พระที่บวชใหม่ พระที่บวชใหม่ส่วนใหญ่แล้ว บวชแล้วมันมีความสุขของมันนะ อิมบุญๆ ศรัทธามันเหลือล้น เวลาประพฤติปฏิบัติไปมันเหือดแห้งไป

นี่ไง เวลาน้ำหลาก ศรัทธามันท่วมท้น น้ำหลาก มันให้ผลประโยชน์ไปทั้งสิ้นไง น้ำไปที่ไหน สัตว์น้ำมันตามไป มีปู มีปลา มีหอย มีพืชพันธุ์ธัญญาหารให้ได้อุดมสมบูรณ์ เวลาน้ำมันลด สิ่งทีปลา มันก็ต้องไปอยู่ที่หนองน้ำ ลดลงไปเรื่อยๆ ใจ

ศรัทธาของคนใจ ศรัทธาของคนเวลามันงอกงาม เวลามันล้นเหลือ ศรัทธาล้นเหลือเลย ไอ้โฮ! มองอะไรดีไปหมดทั้งนั้นนะ เวลาน้ำมันลดใจ เวลาศรัทธาของคนใจ ศรัทธาของคนเวลามันเตี้ยลากดินใจ มันเตี้ยจนแผ่นดินแตกกระแหว่งเลย ศรัทธาไปไหนก็ไม่รู้ มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นนะ น้ำลด เวลาน้ำมันลด มันทุกข์มันยากไปทั้งสิ้น

ที่ไหนมีน้ำ ที่นั่นมีชีวิต ที่ไหนมีศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อจะเป็นอริยทรัพย์ตั้งให้ เราไปศึกษาค้นคว้า ตั้งให้เราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ ตั้งให้เรามีการกระทำ ถ้ามีศรัทธา มีความอบอุ่น มีความสุขในใจของตน มันพร้อมจะเผชิญอะไรก็ได้ มันพร้อมเผชิญทั้งหมดนะ

แต่ถ้าศรัทธามันลดลง ศรัทธามันเหือดแห้งลง ก้าวขามันก็ไม่เอา เดินจงกรมมันไม่มอง หรอก ยิ่งนั่งสมาธิ เอาเข้าไปฆ่าดีกว่า จิตเสื่อมแล้วมันไม่สนใจอะไรเลย เวลาศรัทธามันเหือดแห้ง

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ เวลาท่านคุ้มครองดูแล ให้มันเสมอดั้นเสมอปลาย ไม่ต้องให้ มันมากจนเกินไป

สิ่งใดมากเกินไปใจ ในทางเศรษฐศาสตร์เขาว่าเก็บออม เก็บออมไว้ ออมไว้เวลามัน น้ำมันลดใจ ศรัทธาเราเก็บไว้ เราออมไว้เพื่อไว้ในหัวใจดวงนี้

ทรัพย์สมบัติของโลกของเขา สิทธิการคุ้มครองของเขา ทรัพย์สินเขามีมากน้อยขนาดไหน คนมีทรัพย์สิน คนทุกข์คนจน เขาวัดกันตรงนั้นใจ

ครูบาอาจารย์ของเราสอน พระต้องมีศีลมีธรรมเป็นสมบัติ ศีลธรรม ศีลธรรมเป็นสมบัติของสงฆ์ สงฆ์ต้องมีศีลมีธรรม ถ้าสงฆ์ไม่มีศีลมีธรรม ใครจะมี

สิ่งที่ว่าเราเป็นนักรบๆ รบกับใคร

รบกับกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตน

เวลาบวชมาแล้วศึกษาค้นคว้า สิ่งนั้นทรงจำธรรมวินัยๆ มันเป็นศีลเป็นธรรมของเราหรือไม่ เดี่ยวก็ลืม เดี่ยวก็ค้นคว้า เดี่ยวก็ทบทวนสิ่งนั้นให้มันขึ้นมามาตลอดเวลา

แต่ถ้ามันเป็นศีลเป็นธรรมในหัวใจของตนนะ มันเป็นนิสัย ผิดไม่ทำ ผิดไม่ทำๆ ผิดไม่ทำ เต็ดขาด ถ้าผิดมันทำ มันจะเหลวไหลไปข้างหน้า ถ้าเหลวไหลไปข้างหน้า ศรัทธามันลดลง ศรัทธาเหือดแห้ง น้ำลดๆ มีแต่ความทุกข์ความยาก มีแต่ความแห้งแล้งในหัวใจของตน

ถ้ามันมีน้ำหล่อเลี้ยงขึ้นมาบ้าง มันมีความสุขของมัน มีความคล่องตัวของมัน มันรักษาหัวใจของตนเองได้ ถ้ารักษาหัวใจของตนเองได้ เราเป็นอะไร

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระๆ ถ้าบวชเป็นพระแล้ว ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลอเลิศ มีคุณค่ามากมายมหาศาล ดุสิตูประเทศไทย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ เข้าขึ้นมาตักบาตรกันทั่วประเทศ เวลารวันวิสาขะ วันมาฆะ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เศรษฐกิจหมุนเวียนก็ همینด้าน

มันเป็นธุรกิจก็ได้ มันเป็นธุรกิจเพราะมันเป็นทางโลกไ้ มันเป็นความจำเป็น มันเป็นความสะดวก สิ่งใดเราช่วยเหลือเจือจานกัน แลกเปลี่ยนกันเป็นธุรกิจ ที่ไหนเป็นธุรกิจ เป็นโลกหมดละ

แต่ถ้าเป็นบ้านนอกคอกนาไ้ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เขาก็เก็บตามรั้ว ตามหัวไร่ปลายนา ดอกไม้ของเขา เขาไม่ต้องมีธุรกิจอะไรเลย เขามีศรัทธา เขามีความเชื่อ เขามีความสุข ความสุขในระดับของท่านไ้

ท่าน ศีล ภาวนา นั้นแหละท่าน อนุพุพิกธา คนที่ไม่เข้าใจในพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอนุพุพิกธาก่อน ถ้าคนเข้าใจพระพุทธศาสนา

คำว่า “เข้าใจ” เข้าใจคืออะไร

กายกับใจไ้ สติ สมาธิ ปัญญาไ้ ถ้าเขาไม่เข้าใจในพระพุทธศาสนา จิตใจเขาไม่ควรแก่การงาน จิตใจเขาไม่ควรแก่การงาน จิตใจเขาไม่มีเลย เขามีแต่ความรู้สึก เขามีแต่ความคิดของเขา มีแต่อารมณ์ของเขา เขาหายใจของเขา เขาไม่รู้จักรักใจของเขา

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศนาว่าการนะ อนุปปพิภกา ให้ทำทาน ให้รู้จักทาน ทาน ถ้าทำทาน อนุปปพิภกา ทำทานแล้วได้บุญได้กุศล ได้ไปเกิดเป็นเทวดา ถ้าเกิดเป็นเทวดา บุญพาไปไง บุญพาไป ถ้าเขายังไม่ฝึกหัดปฏิบัติ

ทำบุญกุศลนี้ผลของวิภูฏะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ดี ดีประจำโลกไง พระพุทธศาสนา สอนให้คนเป็นคนดีไง ดีเพื่อตัวของตัวเองไง เวลาเกิดก็ไม่ต้องเกิดทุกข์เกิดยากจนกินไปไง เวลาเกิดมาแล้วให้มีบุญมีกุศลหล่อเลี้ยงหัวใจของตนไง ไม่ใช่บันดาล ศรัทธาเหือดแห้ง ไม่มีสิ่งใดหล่อเลี้ยงใจของตนเลย มีแต่ความทุกข์ความยาก พอเกิดมาแล้วสังคมก็รังแก บวชเป็นพระก็ไม่มีใครดูแล บวชเป็นพระ พระเอาตัวรอด พระต่างคนต่างอยู่

อ้าว! นั่นนะพระกรรมฐานนะมึง นั่นละพระของแท้เว้ย ใ้พระคลุกคลีกันนั่นนะมันเป็น การละคร มันเป็นเรื่องโลกๆ ไง นั่นนะพระธุรกิจใจ เขามีธุรกิจของเขา แต่ของเราไม่มีธุรกิจ มีแต่ศีล มีแต่ธรรม เราฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาไง

ถ้ามันฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม ให้เขามีทานของเขาก่อน นี่ใน พระพุทธศาสนาไง ทานๆ เราคิดว่าทานนั่นคือการแลกเปลี่ยน แลกเปลี่ยนมีธุรกิจแทรกเข้ามาแล้ว แต่ถ้าเป็นการให้นะ เศรษฐีมากมายเขาบริจาคเป็นร้อยๆ ล้าน เขาให้ด้วยความพอใจของเขา มูลค่านั่นมันเป็นที่คนมีบุญและคนมีบาป แต่จริงๆ คือเจตนา คือศรัทธาในใจนั่น จะตัวเลขสูง ตัวเลขต่ำ เจตนาที่ดีงาม

ทำบุญ ทำบุญเธอควรทำที่ไหน

ควรทำที่พอใจ

พอใจใครล่ะ

พอใจพาลชนก็ได้ พอใจอริยบุคคลก็ได้ พอใจในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ เอ็งพอใจใครล่ะ

แต่ถ้าวัดผล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากที่สุด ถ้าจะวัดผลไง

แต่ถ้าจะเอาความพอใจ ความพอใจ จริตนิสัยใจ เวรกรรมของสัตว์ไว้ เห็นสิ่งที่ว่าถูกใจๆ ถูกใจนี้ระดับของท่านไง ท่านก็ส่วนท่านไง ตัวเลขก็ส่วนตัวเลขไง เจตนาส่วนเจตนาไง อยู่ที่จริต นิสัย อำนาจวาสนาบารมีมีหรือไม่มีไง ถ้ามี มันเข้ากับความคิดความชอบไป

ถ้ามันไม่ดีมันก็ไปตามกิเลสไง กิเลสมันชักจูงมันไปไง พระพุทธศาสนา มันก็มีธุรกิจเข้ามา ไง ถ้ามันมีธุรกิจขึ้นมาที่ไหนมันก็เป็นโลกไป

ถ้ามันเป็นธรรม เป็นธรรมไม่มีธุรกิจ เห็นไหม สังฆทาน ไม่มีบุคคล แขนงไว้ตามราวไม้ แต่เวลาเป็นพระ พระไปเก็บเอาตามซากศพ ไม่สนใจพวกนี้ นี่ถ้าเป็นธรรมไป

วัดบารมี ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมานะ ท่านจะวัดว่าเรามีบุญไม่มีบุญไป ไม่ ร้องไม่ขอ ไม่เออไม่ออกกับใครทั้งสิ้น ใช้ตามเท่าที่มี ที่ได้ ไม่ได้ไม่ต้องใช้ ไม่มีไม่เป็นไร วัดไป ครูบา อาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านวัดกันมาอย่างนี้ทั้งนั้นนะ

ไร้สาระ ประพฤติปฏิบัติทำไมต้องไปยอมจำนนกับโลก โลก เราก็หนีโลกมา เราก็หนีมา เพื่อความเป็นธรรมไป แล้วปฏิบัติธรรมทำไมหวนกลับไปหาโลก โลกเป็นอะไร แต่นี่มันเป็นเรื่อง สังคม

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านรู้หมดนะ แต่ท่านก็ไม่แตก เอาศากยบุตรพุทธชินโรสไปแตก แยกกับสิ่งที่โลกเขาต้องการ

ต้องการธรรมทายาท ธรรมทายาทจะเกิดมาจากศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีในทีเดียวทั้งนั้นนอกจากหัวใจของบุคคลคนนั้น

หัวใจของบุคคลคนนั้นไม่มีศีล มันก็เป็นศูนย์ ไม่มีศีลจะไม่มีความจริง มันก็ไม่มีสมาธิ

ถ้ามันเป็นสมาธิ มันก็จะขึ้นมาจากใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบา อาจารย์ ท่านถึงเจาะจงใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นมันเป็นธรรมขึ้นมา มันต้องขึ้นมาจากใจดวง นั้น มันถึงจะเป็นภาคปฏิบัติ ไม่ใช่ภาคปริยัติ ไม่ใช่ตำรับตำรา ไม่ใช่ใดๆ ทั้งสิ้น

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ไม่มีภาคปฏิบัติ ปฏิเวธเกิดขึ้นมาได้ ปฏิเวธจะเกิดขึ้นมา เป็นปัดจัตตัง สันติปฏิญญโก กับใจดวงนั้น

ถ้าใจดวงนั้นมันมีกิเลส มันมีกิเลสครอบงำมันอยู่ มันทำอะไรแล้วจะเป็นธรรม มันเป็นไปได้ ไม่ได้ ถ้ามันจะเป็นไปได้ มันต้องเป็นจริงที่ใจดวงนั้น

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราถึงไม่เอาสาวกสาวกะ เอาศากยบุตรไปแลกกับใครทั้งสิ้น ถ้าจะแลกต้องแลกกับกิเลสในใจของมัน นั่นมันถึงจะเป็นการกระทำที่จริงจัง ถ้าเป็นการกระทำที่จริงจังมันถึงจะเป็นภาคปฏิบัติ

แล้วถ้าภาคปฏิบัติขึ้นมา มันปฏิบัติขึ้นมาเพื่ออะไรละ

มันปฏิบัติขึ้นมาเพื่อความจริงในใจดวงนั้น ถ้าปฏิบัติขึ้นมาในใจดวงนั้น ไม่ต้องพูดเลย

หลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลสไป พระหนุ่มๆ องค์หนึ่งกราบแล้วกราบเล่า ท่านพูดว่า “ถ้ามีใครมาเห็นเข้า จะบอกว่า ไ้บ้านี้มันบ้าอะไรของมัน”

คนโลก โลกจะบอกว่าเป็นเหมือนคนบ้า แต่ธรรมนั้นนะกราบจากหัวใจ กราบมาจากธรรมอันนั้น

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร”

เพราะเรารู้มันแสนยาก แสนทุกข์แสนยาก อยู่กับหลวงปู่มั่นมา หลวงปู่มั่นลงปฏิภาณขนาดไหน ลงปฏิภาณขนาดไหนก็พยายามเอาจริงเอาจังของตนขึ้นมา ไม่มีวาสนา ไปแล้ว โดนปฏิภาณไปที่เดียวมันก็พลิกแล้ว ภูจะมาทุกข์มายากอยู่ทำไม

แล้วเวลาเมื่งเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เมื่งจะทุกข์ยากกว่านี้ก็เท่า นรกเอวจี สิ่งที่ชักจูงเมื่งไป ที่มันทุกข์มันยาก ไปลุยไฟมา มันจะทุกข์ยากขนาดไหน

แค่มีสติมีปัญญา เพราะมันรู้เท่าใจของตนนั้นนะ นี่ละมันยอดอาวุธเลยละ แล้วใครจะยื่นให้ได้ถ้าคนไม่มีสติไม่มีปัญญา ไม่มีความรู้จริง จะเอาอะไรมาเป็นอาวุธ

อาวุธนั้นมันเป็นธุรกิจทั้งนั้น มันเป็นการแลกเปลี่ยน แสงนะ เอาชื่อเสียง เอาศรัทธา เอาศากยบุตรไปหนุนกับโลก พากันไปหาอยู่หากิน พากันไปเป็นเหยื่อ พากันไปให้เขาย่ำยี

เขาแสดงออกโดยมารยาท แต่ในใจเขาคิดอะไร ประเทศไทยมันไม่ใช่มีเฉพาะพวกเราหรอก ประเทศไทย สิ่งที่อยู่พื้นพระกรรมฐานขึ้นมาก็หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น คนมีสติมีปัญญา เขาก็ศึกษาได้ เขาก็ค้นคว้าได้ คนไม่มีสติปัญญา ก็เอาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไปเป็นสินค้า แสวงหาผลประโยชน์ มันเป็นเรื่องลึกลับๆ เลย มันเป็นเรื่องโลกๆ ทั้งสิ้น ไม่เป็นธรรมแม้แต่นิดเดียว

นี่ไง ถ้าศรัทธามันท่วมท้น ใจพวกนี้มันก็ฉกฉวย เพราะเขาศรัทธา ถ้าศรัทธามันแห้งผาก เขาก็ตีฉันทินินทา แล้วถ้ามันเป็นจริง ใครเป็นจริง มันเสียหายที่ไหน

นี่ไง ศาสนาไม่เคยเสื่อม บุคคลแหละเสื่อม

บุคคลที่มาเป็นศากยบุตร บุคคลที่มาสืบทอดพระพุทธศาสนา มันเสื่อมหรือมันจะเจริญ ถ้ามันจะเจริญ มันเหนือโลก มันจะไปวุ่นวายอะไร แล้วไปวุ่นวายกับโลกให้มันเป็นภาคธุรกิจ ธุรกิจลึกลับๆ ธุรกิจจริงๆ

แต่ครูบาอาจารย์เราไม่มี ไม่มี เป็นธรรม แม้แต่มายังปฏิเสธๆ ปฏิเสธด้วยความเป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมไง สัจธรรมๆ แม้แต่นั้นมันเป็นเรื่องภายนอก ถ้าภายในมันเป็นธรรมแล้ว

แล้วภายในมันจะเป็นธรรมได้อย่างไรละ ถ้าศรัทธามันท่วมท้นมันก็หลากท่วมไป เพื่อเหิมทะเยอทะยาน สิ่งที่ได้มา นี่ประเทศไทย

กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นธรรมต่างหากที่ทำให้สังคมกลับมาคิดถึง สังคมหันหน้ากลับมามอง มันถึงเกิดศรัทธา

แล้วครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ศรัทธา เราก็ต้องมีสติปัญญาไม่ให้มันท่วมท้นเหยียบย่ำทำลายเรา ไม่ให้มันเข้ามาวุ่นวายๆ วุ่นวายให้มันกลายเป็นมุตรเป็นคุณ กรรมฐานๆ สุนัขเข้าถาน ถานคือถานซี่ทุกซี่ซี่ยาก เขาปลดทุกซี่ไว้ เข้าไปแล้วไม่เคยออก แล้วออกไม่ได้ นี่ไง ถาน ถานซี่ ถานเยี่ยวนะ

แต่ถ้าเป็นฐานจริง นี่ไง ฐานพุทธะ ฐานในใจ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมามันถึงจะเป็นประโยชน์กับบุคคลคนนั้นๆ บุคคลคนนั้นๆ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติดีแล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติดีให้มันเป็นจริง เป็นจริงขึ้นมา

แล้วมันมีอะไรสิ่งใดไป เวลาครูบาอาจารย์หลวงปู่มันท่านพูดไว้ไง สิ่งใดที่เป็นธรรมๆ ใจ หลวงตาพระมหาบัว ห้วยหนองคลองบึง น้ำใสสะอาดเอาไว้เพื่อประชาชนไง

แล้วไอ้พวกภาคธุรกิจขึ้นมามันก็จะมาแสวงหาผลประโยชน์มันแหละ พอหา ผลประโยชน์ มันก็เอาพวกน้ำมูตรน้ำคูลใส่เข้าไปในสระน้ำหนองน้ำนั้นไง แล้วมันเป็นประโยชน์ อะไรขึ้นมา มันมีน้ำมีแต่ความเสียหายไปข้างหน้า

แต่ถ้าเป็นน้ำ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดั่งงาม สระน้ำหนองนั้นรักษาไว้ไง เพื่อความหิว เพื่อ ความกระหาย เพื่อความทุกข์ความยากของศากยบุตรพุทธชินโรสที่การแสวงหาสิ่งที่เป็นคุณ งามความดีใจ แล้วถ้ามันไม่มีศีลมีธรรมขึ้นมา มันเป็นภาคธุรกิจขึ้นมา มันก็ไปชักเอา สภาพแวดล้อมที่เลวทรามๆ มันจะเหลืออะไรละ

มันต้องเหลือสิ่งที่ดั่งงามไว้

แล้วดั่งงามที่ไหน

ดั่งงามที่คนเฝ้า

ศาลเจ้าเขามีคนเฝ้าโรงศาลเจ้า โรงเจ เขามีคนทำความสะอาด เป็นภารโรง ภิภษุสงฆ์ พระ ถ้าอยู่วัดอยู่เฝ้า มันจะเป็นศากยบุตรใหม่ หรือมันจะเป็นคนเฝ้าโรงเจ

เป็นแค่คนเฝ้าโรงเจ คนมากราบไหว้บูชา คอยจุดธูปจุดเทียนให้เขาใช้ไหม พระทำอย่าง นั้นหรือ พระมีหน้าที่เติมน้ำมัน จุดธูปจุดเทียน พาคนกราบพระ

นั่นไง เวลาจะประพฤติปฏิบัติก็ว่าแห่งแล้ง ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน

สิ่งที่จะเป็นขึ้นเป็นอันก็การดำรงชีวิตของพระนี่แหละ ทุกคนเห็นแล้ว เห็นแล้วถ้าเป็น ศรัทธาเป็นความเชื่อในพระพุทธานุศาสน์ เขามีสติปัญญาเขาก็ขึ้นชม แต่ถ้าเขาเห็นแล้วเขาว่า พระจอมทอง พระเห็นแก่ตัว พระเอ็กต์ พระอยากอวด

ไอนั้นมันก็กรรมของสัตว์

โดยทางโลกศรัทธามันท่วมท้น มันต้องการความสะดวก มันต้องการความสบาย มันต้องการพระคอยรับแขก พระคอยบริการ ศรัทธาเขาชอบอย่างนั้นไง

ถ้าไปวัดแล้วไม่มีใครเลย โอ้ย! มันเจียบเหงานะ โอ้ย! มันไม่มีคนเลย มันว่าเหว่า วัดอย่างนี้เราไม่เอา

กรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม

แต่ถ้าเป็นบัณฑิต เออ! วัดมันต้องเป็นวัดอย่างนี้ดี มันไม่ใช่ตลาด มันไม่ใช่ตลาดนัด มันไม่ใช่สถานที่นัดพบ มันไม่ใช่สถานที่ก้อมือบ ไม่ใช่ คนจะมากขนาดไหนก็สงบ

เมื่อก่อนกรรมฐานนี้คุ้มมาก เวลาคนเยอะๆ ของหายก็ได้คืน คือว่ามันเป็นธรรม ว่าอย่างนั้นเถอะ ไปที่ไหนก็เป็นธรรม มันเป็นธรรมไปหมด จะมีธุรกิจ มีการค้า มีแสง มีอะไร ก็ยังเป็นกรรมฐานอยู่นะ พยายามทำให้มันเป็นกรรมฐาน

แต่ถ้าไปที่แห่งแฉ่ง ไปที่ไม่มีแสงสี คุ้ม! มันทุกข์มันยาก

นี่ซีดวงกิเลสไว้แล้ว

ให้แยกธรรมกับโลก ให้แยกธุรกิจกับความเป็นจริง

ความเป็นจริง ความเป็นจริงมันเกิดขึ้นจากอำนาจวาสนาของคน อำนาจวาสนาของคน ถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ มันจะทุกข์ยากไปไหน เวลามันทุกข์ยากๆ กิเลสมันทุกข์ต่างหาก จะจำกัดดวงกิเลส เวลาจิตมันสงบ ใ้โฮ! มหัศจรรย์ ถ้าวันใดจิตเสื่อม ทุกข์เจียนตาย

ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัตินะ เวลาจิตเสื่อมๆ ต้องเข้าหาครูบาอาจารย์ไปচারัจไฟ ไปฝึกหัดสติปัญญาเพื่อกลับมาตรวจสอบ นี่ไง มันมีใจ

“สมาธิมีเข้ามือนอกด้วยหรือ การปฏิบัติมันทุกข์ยากขนาดนั้นเชียวหรือ”

เฮ้ย! มึงทำอะไรไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลยหรือวะ

สมาธิมันเป็นอย่างไร สมาธิมันเกิดจากอะไร

ไฉนเริ่มต้นมันไม่มีมาตั้งแต่ต้น แล้วมันจะมีได้อย่างไรละ

ถ้ามันมีมาตั้งแต่ต้น มีมาได้อย่างไร

มีสติ มีคำบริกรรม มีการกระทำ ธุกิจไม่เกี่ยว เพราะซื้อไม่ได้ ซื้อสมาธิแสนหนึ่ง ซื้อปัญญาห้าล้าน ซื้อมรรคผลยี่สิบล้าน

มีแต่ศากยบุตรเอาไปหลอกชาวบ้าน ถวายมากๆ ถวายสิบล้าน โสดาบัน ยี่สิบล้านได้ สกิทาคามี สามสิบล้านได้อุนาคามี เยอะแยะไปหมด

ธุกิจแม้แต่ระดับของท่าน ธุกิจระดับมรรคผลเลย มรรคผลยังเอามาเป็นสินค้า เอามาเสนอขายกันได้ ถ้าเป็นทางโลก มันก็ปลงกรรมสังเวชนะ มันเกิดจากศรัทธาที่ท่วมท้น ศรัทธาที่ท่วมท้นน้ำหลาก เพราะเขาเชื่อเขาศรัทธา

แต่คนที่ทำให้ชาวพุทธศรัทธาเกิดจากใครละ

เกิดจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสดาองค์แรก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ ไฉโย! มหัศจรรย์ไปทั่ว แต่เวลาเป็นจริงๆ เป็นจริงที่อริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ อาสวัภขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เห็นใหม่ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ สัจจะความจริงอันยิ่งใหญ่ ทำให้กิเลสสิ้นไปจากหัวใจของพระอรหันต์แต่ละองค์ๆ แล้วเป็นศากยบุตร เป็นกำลังขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ภิกษุ เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์

บ่วงที่เป็นโลกก็ธุกิจบ่าบอคอแตก โลกๆ ทั้งนั้นนะ

บ่วงที่เป็นทิพย์ เทวดา อินทร์ พรหม ยกย่องสรรเสริญ

อย่า ไม่มีทางที่จะทำให้หลงใหลได้ บ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ทั้งหมด มันถึงเป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนาที่ศรัทธามาก เกิดจากภาคปฏิบัตินี้ เกิดจากสัจจะ เกิดจากความจริงนี้
เกิดจากความเพียรชอบ

ไม่ใช่ว่า ศรัทธามากก็เป็นเหยื่อ ศรัทธาเหือดแห้งก็ทุกข์เจียนตาย แล้วความเป็นจริงมัน
อยู่ที่ไหน

อยู่ที่เราศึกษาเราค้นคว้า เราฝึกหัดขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของตน แล้วมันจะ
เป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันติภูมิวิโก ไม่สงสัยสิ่งใดๆ เลย เอวัง